

пжждатъ комаритѣ. Много пжти дивитѣ е л е н и се приближаватъ до селищата, надвивайки страха си отъ човѣка, за да могатъ край пушечитѣ огньове да се запазятъ отъ тѣй досаднитѣ насѣкоми.

За привикване на животнитѣ къмъ човѣка не малко значение има и любовта му къмъ тѣхъ.

Въ Бразилия, напр., жилището често се превръща въ истинска звѣрилница и то само затова, че бразилецътъ храни особена обичъ къмъ разнитѣ животни. Така, въ неговото жилище има разнообразни папагали и бозайни животни, между които нерѣдко ще видимъ дори и тапири. Всѣки членъ отъ семейството има свое любимо животно, което огражда съ не малко грижи, безъ да помисли, че по-късно може да го използва за храна. Стариятъ баща, седналъ до стената, се любува на интереснитѣ движения на животнитѣ; майката и децата въ свободното си време учатъ папагалитѣ да изговарятъ нѣкои думи, и всичко това имъ прави голѣмо удоволствие. Подобни съжителства между хората и животнитѣ сж познати и у туземнитѣ жители въ Перу.

Интересни случаи има въ централна Африка. Нѣкои племена, като желаятъ да иматъ около селището си повече газели, опожаряватъ презъ лѣтото тревистата растителность на голѣми пространства. Съ това тѣ целятъ да подобрятъ почвата, и по този начинъ следната година ще има по-буйна паша, която, разбира се, ще привлича газелитѣ и ще ги задържи дълго време.

Въ областта Титикака ловятъ ламитѣ съ помощта на особени огради. Следъ като имъ остригатъ козината, пущатъ ги на свобода. Нѣма съмнение, че това е една несъзнателна крачка къмъ опитомяването на това полезно животно. Още една крачка по-напредъ къмъ полудивото състояние на нѣкои животни се наблюдава въ Бенгалия. Богатството на бенгалеца се изчислява по броя на хванатитѣ и държани въ пространни огради диви волове. Последнитѣ, обаче, не се използватъ нито като